

kisdobos

1974. DECEMBER

Ára 4,— Ft

Arattam én a múlt nyáron,
A hasznát még ma is várom!
Termett búza, termett árpa,
Jóllakott az úr magtárja.

Pedig de sok izzadtságom
Csorgott el ott a határon!
Ugyan mi is lett belőle?
Valaki meghízott tőle!

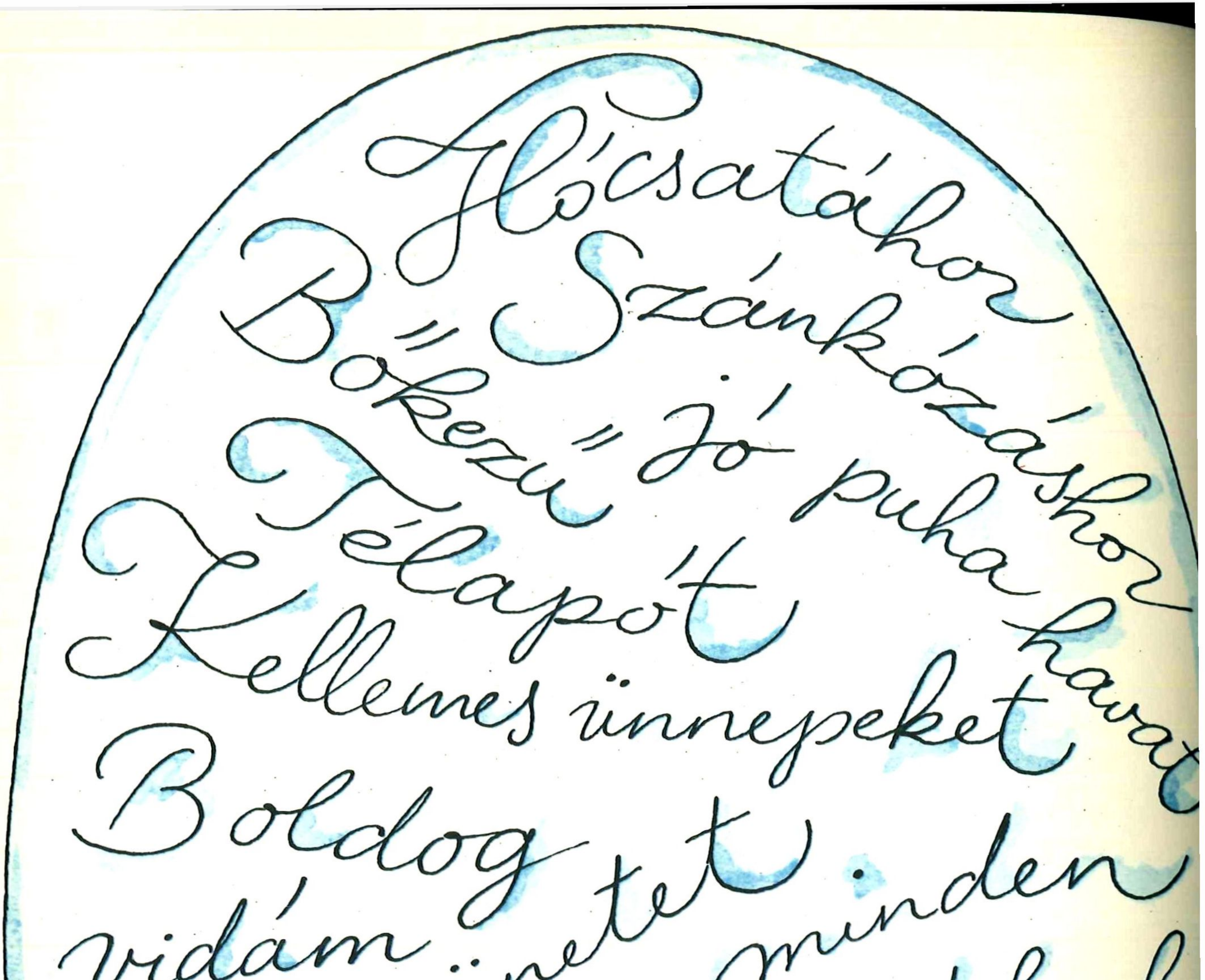
Nincs is esze a szegénynek,
Hogy élhetne, mégse élhet:
Másnak adja vérét, máját,
Azok meg csak elprédálják.

De szeretném elkiáltni,
Hogy hallaná meg akárki:
Ki nem kapál, ki nem arat,
Az egyen az asztal alatt!

NÉPKÖLTÉS

kisdobos

A Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja XXIV. évf. 4. sz.
Szerkesztő: Kelemen Sándor
Levélcím: Kisdobos szerkesztősége, 1502 Budapest, Postafiók 100. Telefon: 664-373
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Dr. Petrus György
Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI) 1900 Budapest V., József nádor tér 1. Közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96162 pénzforgalmi jelzőszámlára.
Előfizetési díj 1 évre 40,— Ft, I. félévre 24,— Ft, II. félévre 16,— Ft, negyedéves előfizetés nincs.
Készült a Kossuth Nyomdában. Felelős vezető: Monori István vezérigazgató

INDEX: 25.442

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem adunk vissza.
A címlap HORVÁTH MÁRIA rajza, a hátsó címoldal GYŐRFFY ANNA rajza

ÁPRILY LAJOS

Biztatás fiatal fenyőknek

Szemközt a bokros oldalon
hetekig szólt a hangos ének:
falusi leányok s legények
dalolva ástak gödröket
sokezer fenyő-csemetének.

Járok a zöld foltok között
s szólok: „Sietve nőjetek föl,
tövetekre záporokat
kérek a sűrű fellegektől.
Ó, adjatok káprázatot
rege-termő rengetegekről!

Mert nem gyönyörködik szemem
tibennetek nagykorotokban,
ha fürge cinkeraj kutat
magrejtő, barna tobozokban
s növekedő tű-avaron
szaladó szarvas lába dobban.

Szelektől is edződjetek
hóviharok szilaj csatáin.
Fenyvessé sűrűsödjetek,
jövő-rügyes, kicsike fáim,
S ontsatok gyantás jószagot,
ha ott járnak közöttetek
emberré érett unokáim."

VIDA GYŐZŐ rajzai

Fecske Csaba

Fehér, fehér

Zúzmara izzik
törékeny ágon

Szirmát kibontja
téli virágom

Hófehér csipkét
bolyhoz a vad fagy

Hályogos szemmel
bámul az ablak

Cinege bóklász
zúzmara-fűben

Panaszos hangja
szól keserűen

Győri D. Balázs

Cinkecsalád, jó étvágyat

Cinke veri az ablakom,
– mért kopogtatsz olyan nagyon?

a morzsákat csipegeti,
– szaladj, adjunk magot neki.

hangos szóval csacsog-fecseg,
– azt mondja, hogy jön a hideg,
s ágon-bokron nincsen étek
néki, s három testvérének.

– Vegyük elő az etetőt!
– Csinálj neki, Öcsi, tetőt!
– Hintsünk magot a kis tálba,
– Vidd, és kössed fel az ágra!

Nézzétek, hogy jönnek, szállnak...
– Cinkecsalád, jó étvágyat!

Bakó Ágnes

A kirándulás napján négyesben üldögéltek egy bokor tövében. Törték a fejüket: mit csinálhatnának még azon kívül, hogy kisétáltak az erdőbe? Nagyon várták ezt a napot mind a négyen, mert ez az egyetlen olyan napja az esztendőnek, amikor együtt van az osztály, ott van Kata néni is, mégsem kell tanulni, meg felelni senkinek sem.

Szóval, valami jó játékot szerettek volna kieszelni. Máskülönben csak annyi történik majd ma is, amennyi minden iskolai kiránduláson, hogy jó alaposan összecsípik őket a szúnyogok.

És akkor Fruzsi izgatottan felkiáltott:

– Tudjátok mit?! Eljátsszuk Ariadnet. Az csuda kalandos és jó játék lehetne!

– Mit játszunk el? Ki, vagy mi az az ARIADNE?! – Ezt természetesen Jocó kérdezte, de a másik kettő is megkérdezte volna.

– Ariadne? Királylány – mondta Fruzsi olyan hangon, mintha azt mondta volna: Kata néni. Aztán még más egyebet is mondott Ariadnéról, akiről a papája mesélt neki. Többek között azt, hogy egy gombolyag zsineg segítségével kimentett egy ifjút a szörnyűséges Minotaurusz barlangjából, holott az nem is afféle egyszerű barlang volt, hanem labirintus. Onnan pedig élő emberfia nem talált ki azelőtt soha.

– Cö! – Jocó vihogott, pedig mostanáig mindent elhitt Fruzsinak. – Cöcö! Majd éppen egy lány! – És fintorgott, és hahotázott, mintha csiklandoznák. Fruzsi csípőre kapta a kezét.

– Igenis! Egy lány! – mondta harciasan, aztán még mindenfélét kiabált pipacspirosan és felháborodva, főként azt, hogy csak ne vágjon fel Jocó olyan nagyon arra, hogy fiúnak született, mert az nem az ő érdeme. És arra se, hogy mindig csak a fiúk hőstetteit írják meg, mert az meg az írók hibája! Igenis vannak lány hősök is! A művelt emberek tudnak is róluk! Akik olyanokat olvasnak, hogy *mithológia!* És, ha Jocó az életben egyszer végre megtanul becsületesen olvasni, hát csak szóljon. Akkor elkéri azt a könyvet aputól és kölcsön adja neki!

Jocó a szónoklat elején még kuncogott a zsinegen meg a szörnyetegen, csak akkor némult el, amikor Fruzsi könnyedén és egyszerűen ezt mondta: mithológia. Mert akár kitalálta Fruzsi, akár igazándiból van ilyen szó, egy biztos: csuda jól hangzik!

Hőna Guszti, sőt Niki szemében is valami ámulatféle volt, ahogy Fruzsira néztek. Fruzsi viszont csak Jocót nézte. Fölényesen és mosolyogva. Ezért aztán hamarjában olyat kérdezett, amire nem is volt kíváncsi.

– És kit fog megmenteni az a hősnő?! Az az Ariadne?!

– Hát téged – mondták erre mind a hárman, pedig nem is beszéltek össze.

Jocó elhúzta a száját. Arra gondolt, jó legyen igaza Fruzsinak. És higyje csak azt, hogy vannak lányhősök is. Mert a valóságban nincsenek. A lányok

válságos helyzetekben mindig elbőgik magukat. Olyankor csak fiúk viselkednek hősiesen, bármit írnak is abban a hangzatos nevű könyvben. És egyáltalán! Ki látta, mit művelt az az Ariadné?! Jocó szerint ő is bőgött, mint a többi lány.

Kis tanácskozás után úgy döntöttek, hogy Hőna Guszti lesz az, aki megbeszéli tervüket Kata nénivel.

Fruzsi meg Niki vadvirágból koszorút kötött. Félszemmel Hőna Gusztit figyelték, aki Kata nénivel értekezett. Látták, hogy Kata néni mosolyogva bólint, azt is, hogy Hőna Guszti megfordul és lelkesen hadonászva feléjük rohan.

– Megengedte! – kiáltotta, majd kapkodva, lihegve így számolt be részletesebben: – Mondtam, hogy eltévedőset szeretnénk játszani, ő meg nevetett és azt mondta: jó. De kikötötte, nehogy ötven lépésnél messzebb menjünk, mert onnan még szemmel tarthat minket. De, ha igazán eltévedünk, akkor mindenki megnézheti magát!

– Irtó rendes – mondta Fruzsi és felállt. – Akkor hát kiszámoljuk az ötven lépést. De jó nagyokat lépjetek ám! – Azzal fejébe nyomta a koszorút. Niki is felállt. Tűnődve nézegette a tisztás szélét.

– Hol találunk itt egy labirintust?

– Micsodát?! – kérdezte Hőna Guszti bambán.

– Hát olyan barlangfélét! Amilyenben Minotaurusz, a szörnyeteg lakott!

– Aha! – Hőna Guszti töprengve bólintott. – Azt hiszem, olyanra csak úgy találunk, ahogyan a mesékben szokás. Egy göcsörtös ág után nyúlt. Leszúrta a földbe, s az árnyék irányába mutatott: – Arra ni!

Fruzsi halkan felsikkantott.

– Hát ez csudás! Nézzétek! – Arra felé mutatott ő is, amerre Hőna Guszti, de Niki is látta már azt a néhány összehajló bokrot, amely egyenest labirintusnak nőtt oda a tisztás szélére.

Fruzsi felkapta a hátizsákot. Beledobott egy elemlámpát, négy gyertyát, egy kampósszöget, meg két napszemüveget. – Mehetünk! – mondta, Jocó kezébe nyomta a hátizsákot és hóna alá fogta a szárítókötelet.

Alig mentek harminc lépést, Jocó megállt.

– Idenézzetek! Lóhere! Négylevelű! Meglátjátok, milyen őrületes szerencsénk lesz! Azaz, nekem! Mert én találtam.

– Mert csak neked jut eszedbe lóheréket keresgélni! – mondta türelmetlenül Fruzsi. – Rendben van, szerencséd lesz, csak gyerünk már! Itt a kötél, tessék! Az egyik végét add ide nekem, aztán irány befelé a labirintusba!

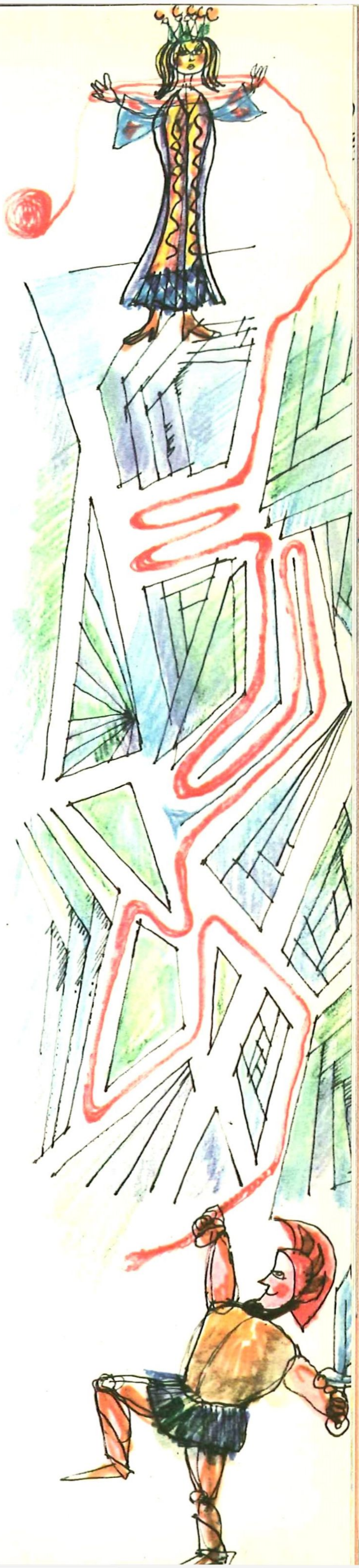
Jocó megadóan bólintott. Kezében a kötélcsomóval elindult a bozót felé. A félelmetes szörny, Hőna Guszti sietve tűnt el a bokrok mögött. Őszintén szólva, szívesebben vállalta volna a hős szerepét, de a lányok azt mondták, Jocó nem tudna igazi rémséges hangokat kiadni, sem a fogát nem tudná csikorgatni, már pedig egy Minotauruszt anélkül el sem lehet képzelni. Ezzel Hőna Guszti is egyet értett. És amíg döngő léptekkel föl s alá járkált a bozót mögött, kuncogott. Csöppet sem irigyelte már Jocót.

Ezalatt Fruzsi megigazgatta fején a vadvirág koszorút, és bánatos mosollyal így szólt:

– Légy bátor, hős lovag! A gombolyagfonal visszavezérel hozzám. És most menj, és nehogy bőgjél, ha a szörnyeteggel találkozol! – Fruzsi gyanította, hogy Ariadne nem egészen így bocsátotta útjára a hőst, de ez most igazán nem számított.

Jocó vigyorogva búcsút intett. Néhány lépés után elérte a bozótot. Ott négykézlábra ereszkedett, majd eltűnt a labirintus belsejében.

Egy perccel később Hőna Guszti, aki félelmes morgással az áldozatra várt, elhaló jaj-t hallott. Beugrott a bokrok közé. Egyetlen pillanat alatt felmérte a helyzetet, és elvigyorodott. Jocó, a hős egy gödörbe esett. Éppen akkor kászálódott ki belőle.

– Pszt! – súgta neki – Maradj ott! És kucorodj le! A lányok majd azt hiszik, hogy!... Érted? Nahát! Most megmutathatják! Csinálják csak végig az egészet! – És vihogott.

De vihogott Jocó is.

– Hogy ez nekem nem jutott eszembe?! – súgta vigyorogva. – Igaz is! Csinálják végig! Kellett nekik Ariadne?! Hát csak ijedjenek meg, rajtam nem múlik. Ne félj, majd óbégatok. És csak mentsenek ki! Höhö! Én leszek a nap hőse!... – azzal visszamászott a gödörbe, és jól összekucorodott a mélyén.

Csaknem abban a pillanatban a kötél vége megrándult Fruzsi kezében, majd valósággal kirepült az ujjai közül. Eszeveszett sebességgel siklott Jocó után, aztán eltűnt a bokrok alatt.

– Hé! – mondta elképedve Niki. Mit csinálsz, Jocó? Hát nem megbeszéltük, hogy a kötél vége nálunk marad? Miért kell neked minden játékot elrontani?! A fonál végét Ariadne tartja, ha nem tudnád!

Jocó nem felelt.

– Nahát! – Fruzsi mérgesen rázta a fejét. – Gyere! Ennek én most végre alaposan megmondom a magamét.

Bebújtak a bozótosba. A négy összehajló bokor alatt homály volt; töméntelen szúnyog, egy horpadt lábos, és több konzervdoboz; csak Jocót nem látták sehol. Mindössze a kötél végét látták egy pillanatra. Akkor siklott le a gödör peremén, teljesen rejtélyesen a föld alá. Fruzsi megtorpant, aztán felvisított:

– Jocóóóó! Hol vagy?!

– Itt... – jött valahonnan a mélyből Jocó gyanúsan remegő hangja. A kiabálásra Hőna Guszti abbahagyta a morgást. Benyomult ő is a bokrok közé.

– Hehe! – mondta vigyorogva és négykézláb. – Ez is csak vele eshet meg! Hogy belegyalogol egy gödörbe! No, hol az a kötél? Adjátok ide! Ugye milyen jó, hogy magunkkal hoztuk?

Niki elsírta magát.

– A kötél?... Dehát... nincs... illetve van... csakhogy Jocónál! Ott lent! A föld alatt!

Egy pillanatig csönd volt. Hőna Guszti óvatosan a gödör pereméig csúszott. Lekiabált Jocónak.

– Milyen gödör ez, te?

– Sötét! – üvöltötte Jocó.

– És mi van benne?

– Én! Meg bogarak! És mozognak, meg minden! Na! Húzzatok ki!

– Persze, hogy kihúzunk – biztatta Fruzsi. – Dobd fel a kötelet. A másik végét meg kösd a derekadra! Jó erősen!

– Te, Jocó! – Hőna Guszti egészen izgalomba jött. – Ha már úgyis lent vagy, nem gyűjtenél nekem egy-két bogarat? – de Jocónak esze ágában sem volt már bogarakat gyűjtögetni.

– Húzzatok ki! – bömbölte, és Fruzsi megesküdött volna rá, hogy sír. Összecsavarodott a szíve. Szegény Jocó. A végén még igazi hős lesz belőle, akit igazi viszontagság ér. Ezt suttogva, nyomban meg is mondta a többieknek. A bokrok alatt meglehetősen sötét volt. Nem láthatták milyen mély a gödör. Szorongva kuporogtak a szélén. Várták a kötelet, de Jocó semmi életjelt nem adott. Mintha megnémult volna.

– Jocó! – lehelte Fruzsi. – Élsz még?... – A kérdésre halk, elhaló sóhaj volt a válasz. Ijedten néztek össze. Néhány pillanatra ők is elnémultak.

Jocó ezalatt sötét hangulatban üldögélt a gödör fenekén. Mert a sóhajjal együtt váratlanul elfogta a kétségbeesés. Előző nap délután Fruzsi ugyan azt állította, hogy semmi fantáziája nincsen; de mint legtöbb esetben, most is a mamának lett igaza. Legalább is ott, abban a sötét, földszagú odúban valósággal szárnyakra kelt a képzelete. Mert!... Akár nagyot esett, akár nem, akár

rá akartak ijeszteni a lányokra, akár nem, az most már halálosan biztos, hogy egy nagy és mélységes szakadékba zuhant. Ahol éhen hal!

Aztán váratlanul megdermedt. Kígyó! – villant át az agyán. Határozottan tudta, hogy a nagy és mély szakadékok alján kígyók tanyáznak. Óriáskígyók például. Már pedig ez itt egy nagy és mély szakadék. Tehát itt is lapul egy! Mit lapul?! Tekereg! Te-ke-reg... és őt nézi, mert a kígyók előbb mindig nézik az áldozatukat. Addig nézik, amíg megbénul... – Jocó érezte, hogy már bénul is. És nagyon sajnálta magát, és keservesen elsiratta magát, és arra gondolt, hogy ő most Fruzsiért áldozta fel az életét. Mert Fruzsi akarta, hogy hőst játsszanak. Ő igazán meglett volna enélkül. Dehát Fruzsinak hős kell! Tessék! Most megkapta! Még jó, hogy ez a napszemüveg rajta van. Így szerencsére nem látja majd, ha a beste kígyója közeledik. Ismét keserveset sóhajtott, s a többiek ott fenn, újra összenéztek. Fruzsi szipogott.

– Miért nem dobja már fel azt a kötelet?

– Vagy legalább válaszolna! – Ezt Hőna Guszti mondta és izgatottan a nyílás fölé hajolt. Lenézett, aztán pukkadozva a fenekére tottyant, hanyattfekve kalimpálni kezdett, majd felkapta a lyukas lábost és dobolni kezdett rajta. Fruzsi meg Niki értetlenül nézte. És mert Hőna Guszti csak nem hagyta abba a kacagást, Fruzsi telitorokkal lekiabált a mélységbe:

– Jocóóóó! Mi a csudát csinálsz te ott voltaképpen?

– Féleeek!... – bömbölte felszabadultan Jocó. – Itt egy óriáskígyó van, meg minden!... – Ez volt az, amire a lányok végre megnyugodtak.

– Dobd fel a kötelet! Hallod?! – ezt Fruzsi már nagyon erélyesen mondta. A kötélcsomó egy pillanattal később meg is jelent a gödör fölött. Mindharman húzni kezdték, azaz akarták, de a lendülettől egyszerre hanyatt estek. A kötél könnyen engedett, s könnyedén siklott feléjük.

– Tejóég!... – hebegte Niki. – Milyen mély lehet ez a gödör?

– Megkötözted a derekadat? – kérdezte Hőna Guszti és vihogott. Fruzsi meg Niki nem is értette. Guszti tovább kiáltozott. – Jocó! Ha érzed, hogy megfeszül a kötél, hát állj fel! Hallod?!

– Igen... – jött elhalóan a válasz. Ezután Hőna Guszti mélységes nyugalommal leült a földre. Törökülésben. És a kisujját sem mozdította. Egyszerűen hagyta, hogy a lányok küszködjenek Jocó életéért. De izgulhatott azért ő is, mert legalább három körmét lerágta.

– Szép kis barát vagy te is! – vetette oda megvetően Fruzsi. Hőna Guszti lustán vállat vont. Azt mondta: részéről befejezte a játékot, mert nem a szörnynek, hanem Ariadnenak kell a hőst megmenteni.

Fruzsi gyanakodva hunyorgott. Az volt az érzése, Hőna Guszti kineveti. Alig egy pillanattal később megrándult a kötél. Fruzsi és Niki nagy lendülettel nekigyürkőztek. Belevörösödtek az igyekezetbe.

– Állj, fel már végre! Hallod?! – kiáltotta Hőna Guszti vigyorogva. És akkor Jocó felállt. Napszemüvegestől, mindenestől, hátizsákostól, néhány száraz levéllel a fejebúbján előbukkant a gödör mélyéből.

És vállig kilátszott belőle.

És csak állt és állt. Mintha most ijedt volna meg igazán. Hőna Guszti harsogva kacagott, Niki elejtett állal nyikkant egyet, Fruzsi pedig kimérten ennyit mondott:

– Szíveskedj végre kimászni onnan. Abból az ürgelyukból. – S míg Jocó napvilágra kecmergett, felháborodva súgta Nikinek: – És mi még sírtunk?!

Jocó leporolta a nadrágját. Egyikről a másikra nézett gyanakodva s levette a napszemüvegét. Aztán megpróbált könnyed hangon társalogni:

– Csuda jól csináltam, ismerjétek el!... Vagy nem?... Az az érzésem, eléggé meggyőzően féltem...

S hogy a többiek egészen másként nevettek mint ő, zavartan kezdte feltekerni a kötélcsomót.

WAGNER JÁNOS rajzai

Petrolay Margit

A király macskája

Volt egyszer egy király, annak volt egy macskája.

Ez a király egész álló nap mást se csinált, csak a szőnyegen heverészett és a macskáját kényeztette. Cirókáltamarókálta, Cilukának titulálta. Minden reggel maga ment a tejcsarnokba, maga főzte meg neki a madártejet, vaníliával, mazsolával, maga töltötte ki aranyszélű tányérkába, még meg is fújta neki, hogy meg ne égesse a bajuszát. Király volt, hát megtehette. Egyéb dolga úgyse volt neki.

— Cicili, Cilukám! — szólongatta a nagy rusnya kandúrt, az meg ásítozva sompolygott elő az ágy alól, s míg lefetyelte a drága eledelt, őfelsége édesdeden elgyönyörködött benne, és már már arra gondolt, hogy megfelezi vele a birodalmát, amikor egy reggelen hiába szólongatta a kedves jószágot, csak nem akart az ágy alól előjönni.

- Talán csak nem beteg? — gondolta aggódva a király, és nem volt rest, bebújt az ágy alá.

De a cicának se híre, se hamva. A selyem-bársony vánkos, az ott volt a helyén — azon szokott heverészni —, de macska: az sehol.

Nosza összetrombitáltatta az egész fényes udvartartást. Még akik szabadságon voltak, azoknak is haza kellett jönniök, ki a pincébe, ki a padlásra, futottak szanaszét keresni a macskát. Összetúrták, összedúlták az egész országot, de a macskának nyomát se találták. Pedig még az újságba is betették, hogy a becsületes megtaláló hercegi címet kap s ráadásul toronyórát valódi aranylánccal.

Lett is erre összefutás! Hoztak macskát százat is, ezret is, vagy még annál többet is. Fehéret, vöröset, feketét, cirmosat, fiatalt, öreget, szelídet, mérgeset. Egész nap szólt a csengő, nem győzte a kapus az ajtót nyitogatni, egész nap hordták a macskákat, kit ölben, kit zsákban, szakajtókosárban, lépni se lehetett már tőlük. Hát még az a nyávogás, amit csaptak! De a király macskája nem volt közöttük.

A belügyminiszternek ekkor pompás ötlete támadt:

— Felséges uram — állított be a királyhoz. — Alapos a gyanúm, hogy a te macskádat elrabolták.

— Elrabolták? — bámult a király a miniszterre, aztán a fejére csapott. — Igazat mondasz! Hogy én erre nem gondoltam! Egész biztos, hogy elrabolták!

És nyomban elrendelte, hogy szedjenek össze minden rablót az országban, s hozzák őket láncra verve a királyi palota elé.

Úgy is lett, amint a király parancsolta. Másnapra már Dunát lehetett rekeszteni a sok rablóval, tolvajjal, betörővel, aki ott nyüzsgött a palota udvarában. Szakállasok, torzonborzok, rongyosok és lomposok: ott gyülekeztek mind az ablak alatt, de egy se tudott a király macskájáról. Hát szépen haza is engedték őket, nehogy még lelopják a kakast a palota tornyáról vagy a kapuról a rézkilincset.

Látta már a király, hogy magának kell a dolog végére járni. Csináltatott hát egy hegylépő csizmát méretre, és elindult kedves macskájának a keresésére.

Ment, ment, mendegélt, estére egy nagy sötét erdőbe ért. A sötét erdőben rátalált egy ütött-kopott házikóra. Benyitott az ajtón, hát odabenn egy ember üldögélt az asztal mellett és dominózott. Csuda nagybajszú ember volt, az orra mint egy császárkörte, csak nem zöld, hanem piros. Látszott rajta, hogy csakis rabló lehet. Kicsit inába is szállt a királynak a bátorsága, de aztán mégis csak megemberelte magát.

— Szerencsés jó estét! — köszöntötte a rablót. — Hogy mint szolgál a kedves egészséged?

— Egészségem? Az csak volna — felelte a rabló. — Csak halálra unom itt magamat. Három éve nem vetődött erre emberfia, akit kirabolhattam volna. Kénytelen vagyok egész nap egymagamban dominózni, hogy elüssem valamivel az időt. Hát felségedet mi szél hozta erre?

— Elveszett a Cilu nevű cicám, azt keresem reggel óta, nem hallottál róla véletlenül?

— Hallani hallottam vagy tíz esztendővel ezelőtt. De ha időd engedi és leülsz velem dominózni, megmondom teneked, hol lakik a bátyám. Az talán többet is tud róla.

Mit volt mit tenni? Leült a király az asztal mellé dominózni. Dominóztak, dominóztak: mire megvirradt, elnyerte a rabló a király koronáját. Fel is próbálta mindjárt, de akkora nagy dinnye feje volt, hogy hiába erőltette, nem ment a fejébe. Fogta hát és bezárta a ládájába, ami ott állt az ajtó megett, a szoba sarkában. Majd csak jó lesz valamire.

Eljött közben a reggel, s a rabló kikísérte a királyt a keresztútra. Összeölelkeztek, összecsókolóztak, kedves komámnak szólították egymást, azzal tovább állt a király, hogy megkeresse a másik rablót.

Mire este lett, rá is talált egy rengeteg erdőben. Rengeteg erdőben, kidőlt-bedőlt házban. Ott ült az asztalnál és malmozott. A király rögtön megismerte, mert nagyon hasonlított az öccsére, csak őneki szakálla is volt, és az orra, szakasztott mint egy uborka. Csak nem zöld, hanem lila.

— Szerencsés jó estét! — nyitott be a király. — Hogymint szolgál a kedves egészséged?

RÓNA EMY rajza

— Egészségem? Az csak volna — felelte a rabló —, csak rettenetesen unatkozom. Hét esztendeje nem járt erre emberfia, akit kirabolhattam volna. Kénytelen vagyok malmozással űzni el az időt, de hát ennyi idő alatt azt is megunja az ember. Hát felséged mi járatban van errefelé?

— Elveszett a Cilu nevű cicám, azt keresem. Nem hallottál róla véletlenül?

— Hallani hallottam, van annak már vagy húsz esztendeje. De ha nem sajnálod az idődet és leülsz velem malmozni, megmondom neked, merre lakik a bátyám. Az biztosan többet is tud róla.

Mit tehetett a király? Leült a rablóval malmozni. A rabló játszott a fehér babbal, a király a tarkával. Így malmoztak kivilágos-kivirradtig. Mire eljött a reggel, a rabló elnyerte a királytól a szép hermelines köpönyegét. Mikor felpróbálta, kiderült, hogy hosszabb a kelleténél. De hát — „Annyi baj legyen!" — mondta a rabló. — „Majd levágom ami felesleges!" Igen örült neki, mert sosem volt még ilyen finom télikabátja. Be is akasztotta mindjárt a szekrénybe, aztán kikísérte a királyt a keresztútig. Összeölelkeztek, összecsókolóztak, kedves komámnak titulálták egymást, azzal megint csak elindult a király, hogy megkeresse a harmadik rablót.

Ment, ment, mendegélt, estére megint csak egy rengeteg erdőbe ért. Éppen ott lakott a legöregebb rabló egy düledező házikóban. A király rögtön megismerte, mert szakasztott olyan volt, mint a két testvére, csak őnéki térdig ért a haja, s az orra olyan volt mint egy paradicsom, de nem piros, hanem hupikék.

— Szerencsés jó estét! — nyitott be a király. — Hogy mint szolgál a kedves egészséged?

— Vagyok-vagyogatok — felelte a rabló, csak nagyon unom már az életemet. Kilenc esztendeje nem járt erre emberfia, akit kirabolhattam volna. Nincs más mulatságom, ultit játszom reggeltől estig. De abba is beleuntam már, mert akárhogy is jár a kártya, mindig csak én vagyok a vesztes. Fületlen gombot sem ér az életem, annyit mondhatok felségednek.

— No, ha csak ez a baj, leülök én veled kártyázni, úgyse játszottam még rablóultit — mondta a király. Mert mi jobbat tehetett volna éjnek évadján a rengeteg erdőben? — De mondd meg nekem, hol találom meg a kedves cicámat, amelyik elveszett!

Leültek kártyázni. Kártyáztak, kártyáztak, míg rájuk nem virradt a reggel. Mire felkelt a nap, a rabló elnyerte a királytól a hegylépő csizmáját. Éppen passzolt a lábára. De hiába leste a király, hogy majd kikíséri őt a keresztútra és megmutatja, merre találja meg a kedves macskáját, mert csak az ajtóküszöbig kísérte ki a rabló. Meg sem ölelte, még csak nem is parolázott vele, hanem csak tuszkolta kifelé az ajtón.

Mikor már kívül volt a küszöbön, akkor jutott csak szóhoz a király:

— Aztán komám uram, merre is keressem a Cilu cicámat?

— Hát aztán én honnan tudjam azt? — vont vállat a rabló és mérgesen becsapta az ajtót, még a riglivel is bereteszelte.

A király meg ott állt meztélláb a hajnali hűvös harmatban. Most már aztán hova is fordulhatna?

Mivel okosabb nem jutott az eszébe, hát elindult hazafelé. Ment, ment, meg-megállt, bokor alatt szundikált. Ha eljött a fényes hajnal, tovább indult ajjal-bajjal. Se köpenye, se csizmája, odalett a koronája. Térdig elkopott a lába, mégse lett meg a macskája. De legjobban mégis a hegylépő csizmáját sajnálta, mert hosszú volt nagyon a vándorlás hazáig. Amikor elindult, szép nyári idő volt, amire hazaért, leesett a hó is.

Bizony, mire hazaért, vállig ért a bajsza, övig a szakálla, térdig a haja. Akár a rablóknak. Legfeljebb az orráról lehetett megkülönböztetni, mert az nem hasonlított se paradicsomra, se körtére, sem pedig uborkára. Olyan volt, mint egy birsalma: se nem lila, se nem kék, se nem piros, hanem sárga. Amilyen a birsalma szokott lenni.

Persze, hogy a kapus nem ismert rá felséges urára. Közönséges országúti tekergőnek nézte, és hallani se akart róla, hogy beengedje őt a szép fényes palotába. De végül mégis csak megkönyörült rajta, s hogy meg ne fagyjon neki ott a küszöb előtt, megengedte, hogy megháljon hátul a fáskamrában.

Azt se bánta már a király, csakhogy fedél alatt lehet. Majdhogy kezet nem csókolt a saját kapusának, hálálkodva-istenkedve kullogott ki a fáskamrába. Hát ahogy a fakilincset keresgéli, hogy bemenjen, észreveszi, hogy valami cédula van kitűzve az ajtófélfára, a cédulán valami írás. De nem akármiféle írás, hanem olyan, amilyet az elsősök írnak a Télapónak, amikor még nem is tudnak írni, de mégsem akarnak kimaradni az ajándékozásból. Egyszóval, igazi macskakaparás.

Feltette a király az okuláréját — még szerencse, hogy azt el nem nyerték tőle a rablók — és a holdvilágnál kisillabizálta az írást, amely így szólt:

Unom már a madártejet,
elszegődtem a téeszbe egerésznek.

Elolvasta a király az írást, elolvasta kétszer, harmadszorra már betéve tudta. Akkor bement a fáskamrába, talált egy rossz zsákot, abba belebújt, hogy ne fázzon éjszaka, és így szólt:

— Elég baj, hogy itthagyott a kedves Cilu cicám, nem akarok ráadásul még meg is náthásodni. — Azzal elaludt.

Álmában annyi madártejet főzött, hogy még reggelire is maradt belőle. Nosza ki is kanalazta egy rossz fakanállal, utána meg kinyalta a lábost, mert hát kegyetlenül megéhezett a hosszú vándorlásban.

Tarbay Ede: El, egészen a csillagokig

A színpadon néhány kellék: esernyők, létra, vasalódeszka, felfordított székek, kályhacső. Mindezt elég rendetlenül dobálta valaki egyetlen hatalmas kupacba. A színpad szélén törökülésben ül A, mellette jókora zsák. Az ellenkező oldalról jön B. Nyitott ernyőt pörget — olyan látvány, mintha egykerekű biciklin azaz monociklin ülne. Néhány kört tesz a színpadon — időnként megáll, lábujjhegyen topog. Ilyenkor kerékpárcsengő hallatszik. Észreveszi A-t.

B: Hm..

A: Hm!

B: Mit csinálsz?

A: Ülök.

B: Miért ülsz?

A: Mert elfáradtam.

B: Elfáradtál?

A: Igen.

B: Nagy utat tettél meg?

A: Ahogy vesszük.

B: Te például hogy veszed?

A: Lábon hosszúnak.

B: Hosszúnak?

A: Bakacsinból Kukutyinba ballagok.

B: Bakacsinból Kukutyinba? Az éppen huszonegy zsíroskenyérnyire van.

A: (jelentőségteljesen): Harminchárom zsíroskenyérnyire.

B: Ha én Bakacsinból Kukutyinba megyek, mindig csak huszonegy zsíroskenyérre éhezem meg.

A: Én harminchháromra.

B: (figyelmesen körüljárja A-t): No igen. Mert lábon jársz. Mért nem kerekezel?

A: Kerekezem? Mi az, hogy kerék?

B: A kerék olyan, akár egy gomb,
vagy, mint mondjuk, a napkorong.
Tengelye körül körbe jár,
belőle kettő egy kerékpár.

A: Értem. (Nem érti.)

B: Látom. (Hirtelen ötlettel.) Ide nézz! (Körbekarikázza A-t. A forog utána, majdnem kitekeri a nyakát.) Ez a kerék. (Mutatja az ernyőt.) Ez a kerekezés. (Ismét körbejár.)

A: És a lábad nem fárad el?

B: Csak egy kicsit. Éppen huszonegy zsíroskenyérnyire.

A: De hiszen akkor nagyon jó a kerekezés! (Felugrik, a zsákját a hátára dobja, a kellék-hegyből kiválaszt egy ernyőt, és ő is kerekezni kezd.)

Együtt: A kerék olyan akár egy gomb,
vagy, mint mondjuk, a napkorong.
Tengelye körül körbe jár,
belőle kettő egy kerékpár.

(A két napernyő egymás után áll, A és B tandemeznek. Most C — aki csacsiként van befogva — D és E jönnek be. Egyik egy létra egyik végét, másik a másikat fogja, ugyanakkor napernyőt is pörgetnek. Ez a „szekér".)

A és B (megállnak, bámulják a menetet): Hát ez mi?!

C: (felkapja a fejét): I-á! I-á! I-á!

D és E: Országúton baktat a csacsi,
senki se tudja, mit visz a kocsi.

Kérdi az árok az útszélén:
— Mit viszel, kis csacsi,
mondd nékem!
Répát, rezedát,
salátát,
mézet, köcsögöt,
hasábfát?

Országúton baktat a csacsi,
nem mondja meg, mit visz a kocsi.

A: Fura kocsi.

B: Az bizony.

A: De mi az, hogy — kocsi?

D: Négy a kereke,
bakon ül a hajtó,
ha szekér, úgy nincs rajta
se ablak, se ajtó.

A: Bölcs válasz volt.
B: Nagyon.
A: És ezzel haladni is lehet?
D: Lehet. Ha húzzák.
B: Kik húzzák?
D: Szamarak.
C: Iá! I-á!
D: Ökrök.
C: Meőőő! Meőőő!
D: Lovak.
C: Nyihahhaha!
A: És hány zsíroskenyérrel lehet eljutni Bakacsinból Kukutyinba?
D: Lássuk csak... (számol a kezén, majd): Tizenhárommal.
A és B: Ejha! (Füttyentenek.) Akkor menjünk mi is kocsival! (Szekeret állítanak össze, azaz a kupacból kiemelik a létrát és az ernyőkhöz illesztik.)
A: (Vakarja a fejét.) Kocsink már van, de nincs se szamarunk, se ökrünk, se lovunk.
B: Az ám! Hacsak nem fogunk be téged.
A: Engem ugyan soha! (Kintről tülkölés hallatszik.) Figyelj csak. Valami duda.
B: Duda a csuda! Tulok bőg.
A: Dehogy tulok. Tülök. Az, ami jön, pöfög. (Jön F és G. Lényegében a korábbi szekéren, csak az elejét megtoldották egy székkel. Ez a motorház és a szélvédő.)
F és G: Tülköl az autó: töf-töf-töf,
rá a motor meg: pöf, pöf, pöf.
Hátul van a vége, elöl meg az eleje
van lámpája,
piros, sárga,
no meg egy pót-kereke.
A: Ez már nagyon praktikus jármű.
B: Hány zsíroskenyeres?
F (Büszkén.) Nyolcas.
A: Ez kell nekünk is! (A kupacból egy széket szed elő, a „szekerükhöz" illeszti.) Töf-töf! Készen is van.
A és B: Tülköl az autó: töf-töf-töf,
rá a motor meg: pöf, pöf, pöf.
Hátul van a vége,
elöl meg az eleje,
van lámpája,
piros, sárga,
no meg egy pót-kereke.
(Pótkereket, azaz egy újabb esernyőt is felszerelnek az „autóra":)
(Ebben a pillanatban keresztülrobog a színen — most már öt ernyővel — és egy kályhacsővel megtoldott mozdonynyal — a vonat.)
H, I, K (egymás után sorakoznak a vonat mögött, együtt):
Hej, hogy
dohog ez a
vonat: fut, fut.
Zakatol a
sínen,
mind messzebb jut.
De jó lenne
tudni,
mi hajtja a
kerekét,
mi viszi a
masinát,
meg a kocsik
seregét?
„Irányít a
masiniszta,
fején kormos
micisapka;
szenes arccal,
szenes háttal
fűt a fűtő
nagy lapáttal.
Visz a víz,
visz a tűz,
visz a szén,
visz a gőz,
forgatják a
kerekem,
gyerekem!"
A és B (a vonat után néznek, amint eltűnt a szín oldalánál): Ez igen!
A: Ez biztosan csak hat zsíroskenyérrel megy.
B: Vagy öttel.
A: Építsünk vonatot! (Mondják a verset, közben összeáll a vonat.)

Hej, hogy
dohog ez a
vonat: fut, fut.
Zakatol a
sínen,
mind messzebb jut.
De jó lenne
tudni,
mi hajtja a
kerekét,
mi viszi a
masinát,
meg a kocsik
seregét...

(Az utolsó sorok már akadoztak, aztán elhallgatnak. A színen ugyanis keresztülrepül a repülő. Ez egy kétlábú létra, fekvő helyzetben, rajta kersztülfektetve a vasalódeszka.)

L és M (ők vezetik a repülőt):

Dübörög a levegő,
megreped az ég,
ezüst-testű repülő
hasította szét.

Fecske, füstös, fecsegő
ül az ereszen:
„Bárcsak lennék repülő"
— sóhajt — „odafenn."

„Bárcsak lennék repülő,
s hasadna a kék,
mozdulatlan levegő
a nyomomban szét."

Mindhiába, csak a rét
és a falu közt,
milyen messze van az ég! —
röppent, körözött!

A és B: Repülő!

A: Hé! Repülősök! (Nagyon kiabál, mintha őrületes távolságra lenne a pilótáktól.)

L: Tessék?

A: Hány zsíroskenyeret esztek meg Bakacsin és Kukutyin között?

L: Mi bizony kettőt!

B: Kettőt?

M (L-re mutat): Mivel ketten vagyunk... (Kirepülnek.) Hallod? Ezek egy zsíroskenyérrel eljutnak Kukutyinba.

B: Ez ám a sebesség... Gondoltad volna, amikor ott ültél a zsákoddal, hogy így haladhatunk?

A: Én ugyan nem. De most már csak repülőn megyek ezután. (Gyorsan összeállítják a „repülőt". Az övék kisebb is lehet, az ernyő a propeller.)

A és B (miközben repülnek a színpadon):

Dübörög a levegő,
megreped az ég,
ezüst-testű repülő
hasította szét...

(Két ernyő között — mindkettő nyitva, az egyik lefelé lóg, a másik a játékos feje fölött van — jön N.)

N: Bip-bip-bip-bip-bip-bip—bip-bip...

A: Hát ez meg mi?

B: Nem mi? Ki? Hová mégy?

N: A csillagokba, bip-bip-bip...

A: Hány zsíroskenyérrel érsz oda?

N: Ha jól számították ki, kereken harminchárommal.

A: Éppen annyival, amennyivel Bakacsinból Kukutyinba mentem...

B: De ő a csillagokba megy...

N: Oda bizony, bip-bip-bip-bip... (Kimegy a színről.)

B: (hirtelen): Hány zsíroskenyered van még?

A: (Beletúr a zsákjába.) Úgy látom, még megvan mind a harminchárom...

B: Tudod mit? Vágjunk neki mi is a csillagoknak.

A: Harminchárom kettőnknek kevés lesz.

B: Az ám. De a Holdig talán csak eljutunk.

A: A Holdig? Addig bizonyosan... (Két ernyő közé bújnak, miközben a szín lassan elsötétedik, együtt bip-bipeznek, előbb hangosan, majd egyre halkabban. Az elsötétedett színpad hátterében felragyog a Hold zsírpapírra rajzolt, hátulról megvilágított alakja.)

Függöny

VIDA GYŐZŐ rajzai

Az erdei mókus elhagyta tanyáját, a terebélyes lombú cserfát, elköszönt szomszédaitól, a harkálytól s a bagolytól, és beköltözött a városba. Egy zegzugos padláson fogadott szállást, mely szellős volt ugyan télen-nyáron, de a nap legelső sugara ide hullott, s a távozó fény is hozzá intett be utoljára. Márpedig a mókusnak semmire sem volt akkora szüksége, mint a világosságra. Nagy tervekkel érkezett a városba s már a második napon utánajárt, hogy valóra váltsa őket.

Egy híres, nagyszakállú festőhöz szegődött be inasnak, s attól fogva szüntelen buzgalommal tanulta ezt a gyönyörű mesterséget. Nagy, bozontos farka — mert azt használta ecsetnek — a szivárvány hét színében tündökölt, s vörös bundáján is fűzöld, mélykék, haragoslila pettyek támadtak.

Már pirkadatkor ott állt a padlásszoba ablakában s keverte buzgón palettáján a színeket, hogy lefesse a csodálatosan derengő háztetőket meg az ébredő utcát a zörgős tejeskocsikkal. Délelőtt mestere keze alatt dolgozott, s délután a régi festők remekműveit tanulmányozta. Nem is tellett bele nagyon hosszú idő, s a szorgalmas mókus akkora előrehaladást tett, hogy a vele együtt tanuló piktornövendékek is elismerték: nincs nála különb tehetség az iskolán. A nagyszakállú tanár is elégedetten bólogatott:

— Jól van, fiam... érted a dolgodat, nemsokára megkapod a művészoklevelet!

Úgy is lett. Egy szép napon a mókus kiteríthette padlásszobája asztalára a díszes arany meg bíborvörös betűkkel rótt pergament, amely ország-világ előtt tanúsítja, hogy Erdei Mókus a festőművészet minden ágában kiváló jártasságot szerzett, s becsülettel rászolgált, hogy őt most már festőművészként tartsa számon valahány akadémia!

De hát, nemcsak az ember, még a mókus is olyan anyagból van gyúrva, hogy igazán csak annak a dicsőségnek tud örülni, amivel odahaza, a szülőfalujában tündökölhet a gyerekkori pajtások előtt. Így aztán az ifjú piktor is búcsút vett festőcimboráitól, még egyszer utoljára végigmulatott velük egy éjszakát a híres „Bronzvörös alkonyathoz" címzett művészkocsmában, talán föl is hajtott a garatra ez egyszer, s hajnaltájt utoljára gyönyörködött el padlásszobája ablakából a háztetőket bearanyozó napsugárban.

Hóna alatt oklevelével visszaköltözött megint az erdőbe. Régi lakását foglalta el, a nagyárnyú cserfa koronájában, harkályék szomszédságában, s mindjárt nekilátott a munkának. Megfestette a borókás árnyas zugát, a rőzsehordókat s a szénégetőket, a rőt, sárga, óbarna őszi lombokat, a tisztások kéklő egű csöndjét, a csillagok gyémántporát, a hold ezüst sarlóját.

S mikor már mindezzel elkészült, gondolt egy nagyot: megbízta a cserregő szarkát, hirdesse ki a fák birodalmában, hogy a városból visszatért nagyhírű művész szívesen vállalkozik arcképek festésére is.

Elsőnek a bumfordi, öreg medve ballagott el a százados cserfa műtermébe.

— Aztán mire jó az, hogy lepingálod az embert, kisöcsém?

— Nagyszerű és dicsőséges dolog a festészet! — magyarázta lelkesen a mókus. — Becsületet szerez a kép alkotójának is meg annak is, akiről az arcmás készült. Kései korok elbámulhatnak méltóságos alakodon akkor is, mikor rég nem vagy már a világon, s engem is megőriz a kezem vonása, fönntartja nevemet, ha száz éve eltemettek is!

— Úgy? — mordult föl a medve. — Hát akkor föss csak le, hadd lássák, ki volt az öreg Dörmögő, míg két mancscsal kaparta ki a mézet a fa odvából!

S még el sem kezdhette a medve képét a mókus, odahajtotta a szimatoló kíváncsiság a farkast. Elnézte, hogyan szorgoskodik az öklömnyi piktor a négymázsás rendelő körül, s mindjárt ő is bejelentette:

— Én is nyomot akarok hagyni a világban, úgy számíts, hogy még ma nekifogj a képemnek!

Elterjedt a hír hamarosan, s most már senki sem akart hátrább maradni a medvétől s a farkastól. Egymás után látogatott el a műterembe a róka, a sün, a tapsifüles nyúl, mind le akarta festetni magát. A derék mókus meg is állapodott velük, beosztotta az idejét, alig kelt föl az egyik kifeszített vászon mellől, tüstént a másikhoz sietett, hogy megörökítse rajta az erdő lakóinak arcképét.

Nem kért sokat a munkájáért, egy-egy szakajtó mogyoróval beérte.

Csak úgy hemzsegtek a műteremben, utóbb már a harkály legnagyobbik fiának kellett rendet tartania köztük,

ne zavarják a művészt. Ő osztotta be, melyik mikor jöjjön, hányadiknak kerülhet sorra. De nem is csoda, hogy elözönlötték a százados cserfa táját: ugyan melyik erdőben ütötte föl a tanyáját valódi mókusból lett festőművész? S ki tudja, mikor támad közülük újra hasonló tehetség?

Minden pompásan haladt egészen addig, míg az első kép, amelyik a farkast ábrázolta, el nem készült.

Mikor az utolsó ecsetvonással végzett a mókus, kissé hátrább húzódva mégegyszer szemügyre vette munkáját. Úgy ítélte, még városbéli, nagyhírű mestere sem találhatna hibát benne. Megtörölte izzadt homlokát, elégedetten sóhajtott egyet, s a szürkebundájú nagyúrhoz fordult:

— Vitéz és rettenthetetlen farkas! Im, itt a képed, hogy kései századoknak hirdesse, milyen félelmetes és nagyszerű férfiú voltál a magad idején, jöjj hát és tekintsd meg!

A bozontos farkas méltóságosan fölemelkedett, nagy önérzettel odalépdelt a kép elé és elkezdte mustrálni. A szerényen hátravonuló festő hol alkotását, hol az összehúzott szemmel vizsgálódó farkast figyelte. Úgy találta, amint most szigorúan, komoran bírálja a művet, igazán megelevenedett mása előtt áll, akárha tükörbe nézne! Igazán kedvére sikerült! Csak hogy meg nem szólal a vásznon a gőgös fej, s akár az életben, éppoly zord, szilaj és hatalmas!

Merengéséből a farkas kiáltása verte föl:

— Miféle tréfára vetemedtél, te hitvány kófic?

— Miért? — hebegte meglepetten a piktor.

A farkas akkor már hadonászva, fenyegetően üvöltött. Irdatlan mancsával a képet csapkodta:

— Hát ez vagyok én, ez a gonosz szörnyeteg, akit idemázoltál? Hol a homlokomról a nyugodt fenség? Ez az én jóságos, nemes pillantásom?

A mókus megdermedt a rémülettől. A farkas vicsorogva döngette mellét:

— Én, aki magam vagyok a méltányosság, a megértés, a fennkölt baráti szív, eltűrjem talán, hogy ilyen torzonborz, cudar bestiának fess? Te, te szemfényvesztő gazember! Elkotródj előlem, mert széttéplek! — s már rá is vetette volna magát, ha a mókus nekiiramodva a cser koronájáig nem szökken előle.

De nem járt jobban szegény festő a rókával sem.

— Hogy nekem ilyen aljas, sunyító képem lenne, ezt akarod elhitetni velem, te senkiházi? — förmedt rá. — Önzetlen szívemről és nyájasságomról ismer az egész erdő, igazságszeretetem közmondásos, s csaknem megválasztottak békebírónak! Ezen az ocsmány képen meg úgy lapítok akár egy körözött csirketolvaj!

A nyúl kétségbeesetten csapta össze két lábát:

— Akkora füleket akasztottál a fejemre, hogy a saját szülőanyám sem ismerne rám!

A holló azért haragudott, mert a csőrét találta görbének, a sün a tüskéit sokallotta, a vakondok pedig azt szerette volna, ha olyan szép, karcsú lábakkal ékeskedhetik a képen, akár egy őzike.

A legfurcsább pedig az volt, hogy mindenki csak a saját képében lelt hibát:

— Látod, milyen kitűnően eltaláltad a róka ravasz pofáját! — ismerte el a holló készségesen. — Szinte él ezen a képen! Épp olyan hamis a tekintete, mint mikor a sajtot csalta el tőlem!

A medve a farkas képmását dicsérte:

— Remek! Rajta van minden vérengző gonoszsága! Még a szeme sem áll jól! Mintha csak őt magát látnám!

Szegény árva piktorlegény egy lyukas mogyorót sem kapott egész nyári munkájáért. Nem akadt megrendelő, aki átvette volna a róla készült arcképet. A végén még örülhetett, hogy egyik-másik hirtelen haragú erdőlakó menten ketté nem harapta a torkát fizetség helyett.

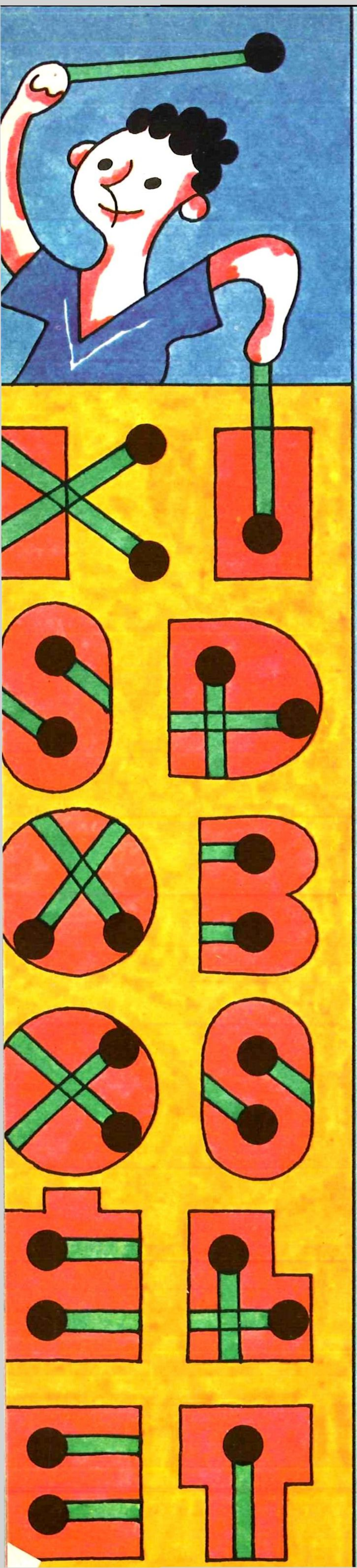
Mit tehetett volna hát? Összecsomagolta a képeit, s egy késő őszi alkonyaton visszahurcolkodott a városba.

Újra a kedves kis padlásszobában telepedett meg, fölkereste egykori mesterét, festőcimboráit. De nem volt már a régi. Szomorúan üldögélt közöttük, szavát is alig vehették. Soha többé nem heverte ki keserű csalódását.

Mondják, sűrűn látták aztán a csapszékben, amint bánatában lerészegedett, s hajnalonta tántorogva mászott föl a csigalépcsőn műtermébe. Festett még egy-két szép képet, magam is láttam valamelyiket porosodni a múzeum padlásán, de aztán végképp elzüllött, híre-nyoma veszett.

Hiába, belőle sem lett próféta a saját hazájában!

Igaz, azóta sem találkoztam még mókussal, aki piktorságra adta volna a fejét!

Joó Katalin

Fekete karácsony

— Még a hó sem hull ma — morgott a börtönőr. A naptárt nézte: 1944. december 24. vasárnap. Lapozott, közben befelé fülelt.

A siralomházban három fiatalember ült. Beszélniök tilos volt. Így aztán énekeltek. Az ablakon túl, ráccsal borított a sopronkőhidai börtön udvara.

— Pirkad, pitymallik, virrad, hajnalodik... — ismételgette magában gépiesen a világosodás lépcsőfokait a legidősebb elítélt, Pataki István. Szeptemberben múlt harminc éves.

Milyen szép a hajnal a Dunaparton! Hányszor gyalogolt el munka előtt vagy után Csepelen a vízhez! Hányszor tolta a kerékpárját röpcédulával megrakva az Acélárugyárba, ilyen korai időben! Korán kelt és későn feküdt. Dolgozni, tanulni, művelődni kellett. Csak így vezethetett másokat.

Pirkad, pitymallik, virrad, hajnalodik...

Antifasiszta agitáció, kommunista szervezkedés a vád ellene. Ezért kell most meghalnia. Pedig milyen közelinek tűnik az élet, a szabadság! Hiszen itt dörögnek már a szovjetek ágyúi!

Igen pirkad . .

Betzler József, huszonnégy esztendős, művelt fiatalember. Ezt szemére vetették, súlyosbítja a vádat ellene. Hogyan került ő, a vegyészmérnök „úr" létére a kommunisták közé? Hiszen Franciaországban tanult! És hazajött pártutasításra, hogy egyszerű munkásként dolgozzék a Hungária Műtrágyagyárban, a kétkezi dolgozók között. Milyen érthetetlen, elvetemült magatartás; munkásként egy mérnök! Ráadásul lázított, szervezett és agitált a fasizmus ellen.

Betzler Józsefet felvett nevén, Pesti Barnabásként tartja számon a munkásmozgalom.

Szürke, vigasztalanul szürke az ég.

Valahol karácsonyra készülődnek az emberek.

A harmadik rab, a legfiatalabb, az éppencsak huszonegy esztendős behunyja a szemét.

Mama... Milyen íze volt a te karácsonyi kalácsodnak! Mazsola, fahéj, és milyen puha, foszlós volt! Nemcsak a tésztát, a szívedet belésütötted, a szeretetedet... Amikor kigyúltak a karácsonyfa fényei, a család, a barátok, az elvtársak állták körül. S egyre nőtt, nagyobbodott a kör, és ő, a legfiatalabb is hitt abban, hogy egyszer majd mindig karácsony lesz. Az emberek szépségben, szeretetben, a munka örömében igazi paradicsommá varázsolják a békességes földet. Azt a mindennapos karácsonyt kommunizmusnak nevezik.

Mama!... Merre vagy? Melyik táborban gyötörnek téged is halálra? De te mindent kibírsz, mert az anyák adják az életet, és az anyák éppen ezért erősek. Még azt is el kell viselned, hogy fiad, Kreutz Róbert élt huszonegy évet, vasmunkás volt Csepelen, a KIMSZ tagja és forradalmár.

— Pocsék idő! — borzong a börtönőr. — Készülődni!

Nagyon lassan hajnalodik és gyorsan múlnak az élet percei.

Nyilas karszalagok.

Keretlegények sorakozója.

Ítélethirdetés.

Valahol, valaki vezényel.

Lövések. És mindennek vége....

Vége?....

Mindenkitől elkülönítve várja az ítélet végrehajtását Bajcsy-Zsilinszky Endre képviselő. Kötél általi halál, a halálnemek leggyalázatosabbja vár rá. Gonosztevőket, útonállókat végeznek ki így, — ő tudja, hiszen jogász! 1849-ben, a szabadságharc letiprása után Haynau a vérengző zsarnok az aradi tizenháromból ugyancsak akasztatott. Miért lenne jobb a nyilas elnyomó az akkori, osztrák elnyomónál?

Egész életén át az igazságot kereste. Nem volt könnyű felismerni, merre vezet az igazi út. Rögös, kemény volt a felismerésig. Talán, ha előbb találkozik a kommunistákkal... Talán, akkor, amikor a nácik megszállták a hazát, sikerülhetett volna fegyverbe szólítani a népet? Töpreng még most is, az utolsó hajnalon.

Kívánsága nincsen. Kívánságát közölte már; Tarpán temessék el. Onnan indultak harcba Dózsa, meg Esze Tamás talpasai. Büszke hogy éppen ő, Bajcsy-Zsilinszky Endre lett ennek a képviselője. Szabad föld borítsa majd a testét. Mondják, Debrecenben már alakul a szabad Magyarország kormánya. Jó lett volna megérni ezt a szabadságot. Jó lett volna látni, hogyan éled meg az ország a hosszú tél után. Igen, a tél után tavasz jön, az élet folytatódik.

És minden éjszakát — a legsötétebbet is — felváltja a hajnal. Ez ellen nem lehet törvényt hozni, puskacsővel, akasztással sem.

A faluban harangoznak. Karácsonyreggeli harangszó.

A folyosón lépés koppan. Kihúzza magát. Szép, ősz haját megsimítja, a ruháját megigazítja. Ne lássa összetörtnek a nyilas csőcselék! S amikor mélyet szív a decemberi hideg levegőből, arra gondol tán, hogy hó kellene a termésre, sok, szép, fehér hó. Hadd pihenjen alatta a mag, és hozzon bő termést....

*

Sopronkőhidán a börtön falán tábla örökíti meg hőseink nevét. A börtönnel átellenben áll az iskola. Kisdoboscsapata Bajcsy-Zsilinszky Endre nevét viseli. A zsibongó falán művészi olajképe látható. Körülötte virág, játék, nevetés. Amíg élt a névadó özvegye, leveleztek vele a gyerekek, s köszöntötték nőnapon, újévkor. Meg karácsonykor...

Sopron városának Ifjúsági Háza Pataki István nevét írta a falára. A MÜM INTÉZET kollégiuma, ahol szakmunkások tanulnak és laknak, Pesti Barnabás nevét viselik, és KISZ szervezetüket ugyancsak így hívják.

Kreutz Róbertet választották példaképül a Vasjármű kiszes fiataljai.

Az ember él és meghal. Örök törvény ez. De, aki tesz valamit a haladásért, azt nem felejtik el az utána következők. S akit nem felejtenek el, az tulajdonképpen tovább él, közöttünk.

Postafiók 100

Legkedvesebb levelem decemberben

„Kedves Űr Kata! Szeretnénk ország-világ előtt elmondani barátkozásunk történetét. Harmadik osztályban tanultunk a csepeli gyárvárosról. Tanító néniṅk levélben képeket kért tőlük a részünkre. Mire Závori bácsi szebbnél-szebb képeket küldött. Így jól megértettük az olvasmányt. Egyszer csak levél érkezett a „Luis Corvalan" szocialista brigádtól. Gyárlátogatásra invitáltak bennünket. Két felejthetetlen napot töltöttünk csepeli barátainknál. Az első napon a Csepel Vas- és Fémművek üzemében ismerkedtünk a kerékpárgyártás menetével. Másnap Budapest nevezetességeit tekintettük meg. Viszonzásul mi is vendégül láttuk a brigádtagok gyermekeit nálunk, Kenderesen. Megmutattuk nekik a termelőszövetkezet sertés és szarvasmarhatelepét.

Úgy gondoljuk, a mi barátságunk sokáig tart majd. Az úttörőavatásunkra is meghívjuk a csepelieket. Üdvözlettel

Váradi Ilona 3. o. kisdobos
5331 Kenderes, József A. u. 88."

Könyvbarát barátaim

Két kisdobostól kaptam levelet egyszerre. Íróik nagyon hasonlítanak egymásra, pedig soha nem is találkoztak. Ronyecz Ági (3573 Sajópetri, Dózsa György út 89) annyira szeret olvasni, hogy két könyvtár tagja egyszerre. Harsányi Mariann (3521 Miskolc, Erkel Ferenc út 40) arról értesít, hogy most iratkozott be a Megyei könyvtárba. A Művelődési ház könyvtárának már régen tagja ugyanis. Megörültem a hasonlóságnak; talán össze is barátkozik ezután a két gyerek?! Én is szívesen kötnék további baratságot könyvbarát gyerekekkel!

Bemutatom nektek

— Ottlik Ádám első osztályos tanulót (1016 Budapest, Naphegy tér 5. a), aki nagyon szeretne barátkozni, levelezni nagyobbakkal, például másodikosokkal;

— Baki Monika 4. osztályos kisdobost (3233 Mátraháza TBC Szanatórium), ő legjobban síelni, sakkozni, olvasni, rejtvényt fejteni, bélyegezni és számolni szeret;

— Győri Gábor 5. osztályos úttörőt (1095 Budapest, Mester u. 5), olyan lelkesedéssel írt az úttörővasútról, hogy majdnem jelentkeztem én is vasutasnak. Lehet ott az ember rendelkező, naplózó, pénztáros, váltókezelő, postás, jegyvizsgáló és otthonügyeletes. Gábor már majdnem mindegyik szolgálatot teljesítette;

— Orosz Árpádot (4245 Érpatak, Szabadság út 9. b), aki népművészeti tárgyakat gyűjt. Azonkívül tagja a matematika és táncszakkörnek;

— Ábrahám Csongor negyedikes kisdobost (6456 Madaras, Honvéd u. 23), ő lett az első a megyei számtanversenyen. A hat példát elsőnek oldotta meg. Aztán — míg a többiek elkészültek — kizárólag a szendvicsekkel foglalkozott.

Örülök, hogy megismertem őket, éppen ezért mutatom be nektek is!

„A tettek beszélnek"

Fontos dolgot tudtam meg a Szarkaláb őrsről Sztrunga Mária kisdobos leveléből. (5200 Törökszentmiklós, 71. sz. ált. iskola). Negyedikesek, és sokat olvasnak a tisztaságról, a környezet védelméről. Közben meg azt tapasztalják, hogy szemetelnek bizony gyerekek is, felnőttek is. Összebeszéltek hát egy szombati napon, és megtisztították az iskola környékét a szeméttől. Ezután meg őrködnek a tisztaságon.

Örülnék, ha még sok ilyen „beszédes tettről" értesítenétek!

Űr Kata

Molnár Andrea

Hócsata

Kis kezével Karcsi
gyúrja a friss havat,
majd a hógombóccal
cselesen elszalad.

Lesz mindjárt jó muri,
sikong Erzsi, Klára,
s próbálnak elbújni,
ki erre, ki arra.

Csakhogy a hólabdát
Karcsi jól célozza,
Erzsi hátán huppan,
így változik vissza.

Hó lesz a labdából
újat formál Kata,
aztán Karcsi bújik,
s megindul a csata.

Hogy a végén ki győz?
Az még igen kétes,
egy biztos, hogy a tél,
vidám és szépséges!

Donkó László

Téli játék

Fúj a szél, fúj a szél,
a kisdobos útra kél,
útra kél,
hegyre föl, völgybe le
fürge szánja fut vele,
fut vele...

Hull a hó, hull a hó,
száll a puha hógolyó,
hógolyó,
sej, ki győz, haj, ki győz,
hócsatát vív most az őrs,
Mókus őrs.

Zeng a dal, zeng a dal,
erdőt zenget víg zsivaj,
víg zsivaj,
megérdemel egy danát,
ki nyerte a hócsatát,
jó csatát!

Kedves Coffi! Most egy jó téli délutánról mesélek neked. Ez itt egy hegyoldal. Ide jöttünk ki szánkózni ketten: Pocak meg én.

Először is lecsúsztunk a dombról a völgybe.

Azután eszünkbe jutott, hogy hóembert kellene építenünk. Képzeld el, Télapó-hóembert csináltunk! Nagy, fehér szakálla volt. A puttonyát teleraktuk virgáccsal.

A közelben nyúl- és madárnyomokat találtunk.

Később egy kis fenyőfára bukkantunk.

– Csináljunk belőle karácsonyfát! – javasolta Pocak.

Feldíszitettük a fát színes falevelekkel és hógolyókkal.

A maradék hógolyóval jól megdobáltuk egymást.

Lassan besötétedett, hazaindultunk.

Pocak bele is bukfencezett a hóba.

Ketten mentünk, de csak az én lábnyomom látszik. Hova lett Pocak? Hamar találd ki! Szia! Paprika

MARÉK VERONIKA munkája

Dobra verjük

Egy darab történelem. 1945 őszén, Parád községben harminc ötödikes járt „elemi iskolába". Akkor még így nevezték a mai általánost. Szorgalmas diákok voltak; úttörőcsapatuk az elsők között alakult meg. 1949-ben azzal búcsúztak el egymástól, hogy öt év múlva, Péter Pál napján az aratás kezdetekor találkoznak. Huszonöt esztendő telt el, amíg valóban összejöttek. A harminc gyerekből huszonnégyen családostól érkeztek. Györffi Gyula elvtárs, a volt igazgató felelésre szólította volt tanítványait. Nem volt osztályzás: mindenki maga tudta, hányasra vizsgázott ÉLET-ből az elmúlt időben. Elmondották, mit végeztek, amióta szárnyra keltek: tanár, művezető, szakmunkás, fodrász, mérnök, gyógyszerész lett belőlük. Egy biztos: valamennyien tanultak, sőt, többen közülük még ma is tanulnak.

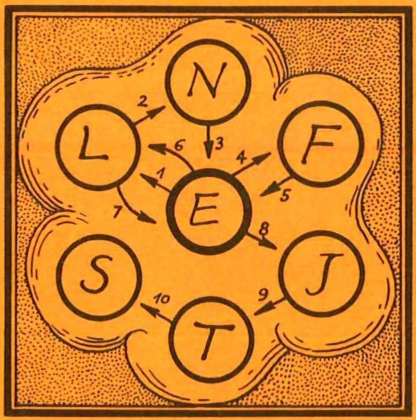
Füredi mesemondók. Balatonfüreden az úttörőházban érdekes vetélkedőket tartanak a kisdobosok részére. Az egyik vetélkedő: ki tud több mesét? Persze, nemcsak a címeket kell felsorolni vagy leírni, hanem a meséket el is kell mondani, s az — különösen, ha hosszú — nem könnyű dolog! Aki ügyes, rajzokat is készíthet mesemondáshoz. Úgy véljük, lesz olyan pajtás is, aki magnóval érkezik, zenével festi alá előadását, s közben rajzokkal egészíti ki a mesét. A mesélésen kívül népszerű a csatakiáltás-vetélkedő. Erre mi is benevezünk, hiszen:

Egyedem, begyedem,
kisdobosnak lenni jó,
Balatonfüreden!

Híd a Kisdobos utcában. Miskolcon a Hejő patakot modern, szép híd íveli át. Egy millió hétszázezer forintba került, és ez bizony szép összeg. Ha arra utazol, könnyen megtalálod. Csak azt kell kérdezned Miskolcon, hogy merre van az Úttörőpark, és merre a Kisdobos utca? Mert a híd ennek az utcának a folytatása, s erre külön büszke lehet minden kisdobos!

A hó alatt nyárról álmodnak. Újpetrén a Petőfi termelőszövetkezet majdnem ötvenholdas tölgyesében áll az ország első termelőszövetkezeti úttörőtábora. A faházak, és azok, akik a múlt nyáron bennük laktak, nagyon várják a szépülő időt. A tsz saját autóbusza szállította a pajtásokat nyáron az uszodába, s így a táborbeli gyerekek valamennyien megtanultak úszni. S ez nagy dolog! Akik még nem tudnak, majd a következő nyáron... Addig is a tölgyes, a szalonnasütő helyek, a házikók a hó alatt álmodozva várják ugyanazt, mint a pajtások: szép nyár, jössz-e már?

Kék nefelejcs

1. Negyedik hónapja jártok iskolába, itt az ideje, hogy felmérjétek a végzett munkát. Vedd elő a KISDOBOSPRÓBA füzetet, nézd végig, és a hiányzó beírásokat, rajzokat pótold!
2. Beszéljétek meg azt is, hogyan segítitek egymást a tanulásban és a kisdobos feladatok elvégzésében. Senki se maradjon segítség nélkül, aki rászorul arra!
3. Mikulásra, karácsonyra, a téli szünetre készítsen közös programot az őrs, a raj! Mozilátogatás, vidám ajándékosztás, bababál, közös szánkózás, téli akadályverseny, — mind szebbé, tartalmasabbá teheti a december hónapot.
4. Télapóra, karácsonyra bizonyára kaptok könyveket is. A téli szünidőben több időtök lesz az olvasásra. Ne maradjon könyv olvasatlanul könyvespolcotokon!

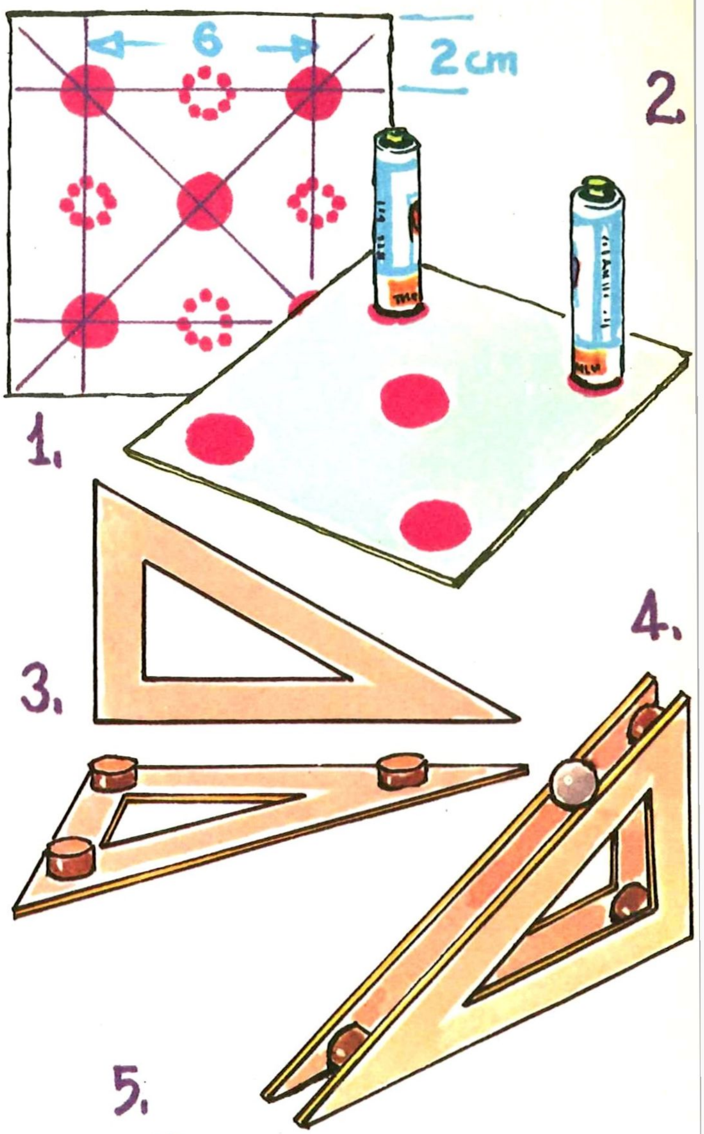

Karácsonyra megjelenik
a KISDOBOSOK ÉVKÖNYVE.
Megvásárolhatjátok
a könyvesboltokban.

Ferkai Loránt: **Minikugli**

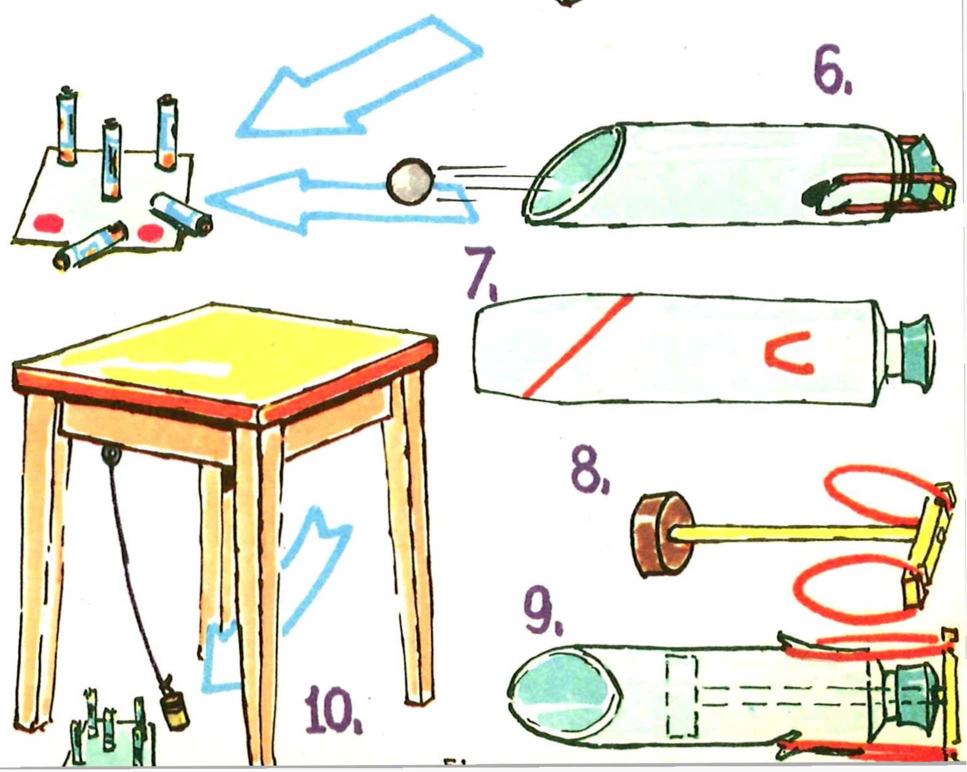
A téli szünetben gyakran leszel úgy, hogy nem tudsz mit csinálni. Kimenni a szabadba késő van már, vagy túlságosan rossz azidő, olv asgatásból, beszélgetésből eleged van már, csak ülsz barátaid körében és unatkozol. Hogy ez ne fordulhasson elő, készítsd el az itt leírt MINIKUGLI játékot, amivel nemcsak elszórakozhatsz, hanem ügyességed is fejlődik. Hogy mit jelent ez a szó, ami cseppet sem hangzik magyarosan? Hát ebben igazad van, mert két idegen szóból tettük össze. A „mini" kicsit, aprót, szoknyánál például rövidkét jelent. A „kugli" magyarul: tekejáték. Erről sem tudod mit érts alatta? A tekejáték lényege az, hogy felállított bábokat, fából faragott figurákat golyóval el kell találni bizonyos távolságból. Az a cél, hogy az összes felállított bábot minél kevesebb ütéssel verjék le a lábukról, vagy megszámolják, hogy három golyógurítással hányat sikerült leütni. Most, hogy már tudod, mit jelent a két idegen szóból alkotott név, elismerheted, hogy a név találó. Kívánom, hogy te is találó légy, majd ha játszol vele!

Az igazi „kugli"-játék fababái kétarasznyi nagyok, nehezek, szobában sehogyan sem játszhatnál velük. Az elkészítésük is nehéz volna számodra. Kimerült zsebrádió-elemekhez azonban könnyen hozzájuthatsz, legyen tehát a kuglibábunk kis elem. Tetszésed szerint öt vagy kilenc darabot szerezz belőle, és 10×10 cm méretű papírlapra az első ábra (1.) szerint rajzolj 5 vagy 9 pontot, a lap szélétől 2 cm-es távolságot és átlós felezést használva. Erre a felállítási táblára (2.) szükséged van, mert nélküle nem tudnád mindig pontosan ugyanúgy felállítani a bábokat, amire, társaiddal játszva, feltétlenül szükség van. Üveg- vagy acélgolyó gurításával már meg is próbálhatod leütni a felállított bábokat a lábukról. Pontosabban célozhatsz, ha két háromszögvonalzót (3.) kis dugószeletek közberagasztásával összeillesztesz, és ennek lejtőjére — mint célzó-sínre — teszed a golyót (4.). Az 50—70—100 cm távolságban padlóra vagy asztalra tett bábokat megcélozva útjára engeded a golyót. Ha ügyes vagy, nem is egyet, de többet ütsz le egy gurítással (5.).

Még érdekesebb a játék, ha hengeres műanyag mosószeres flakonból golyókilövő szerkezetet készítesz (6.). Ne hidd, hogy nehéz! A flakon talpát ferdén levágod és kétoldalt fülecskét vágsz rajta, ezt a 7. ábrán piros vonal jelöli. A flakon kupakját lecsavarod, lyukat fúrsz rajta, s dugj bele hurkapálcikát. A pálca egyik végére dugókorongot ragasztasz (8.), a másikra falécecskét, végein kis bevágással. A bevágásokba egy-egy befőttes gumigyűrűt akasztasz, amelyet ráfeszítesz a fülecskére (9.). A faléc kihúzásával megfeszül a gumi, s a csőbe tett golyót, ping-ponglabdát a cél felé lövi.

Konyhai szék alsó pereméhez erősített szálra függessz kicsi flakont (10.), ennek kilendítésével a földre tett bábokra célozhatsz. Ime, háromféle változatban a „minikugli" játék!

Itt a szám! Hol a pont?

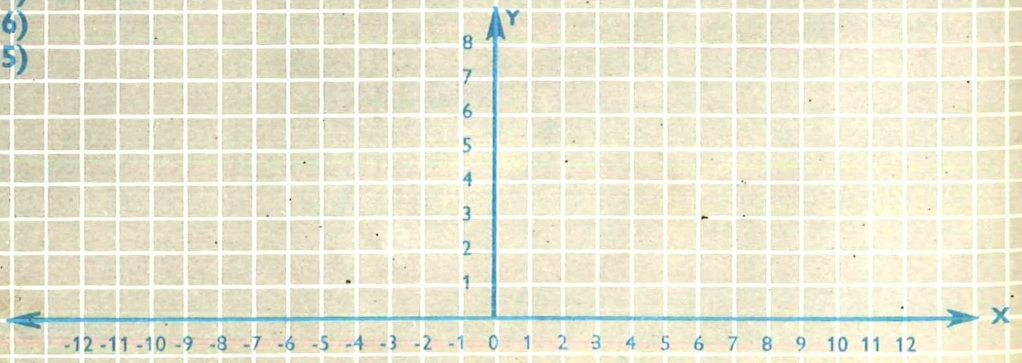
Matematikai rejtvényjáték — 4. feladat. Gáll Éva sorozata —

A keresett szótag betűi a számokból alakulnak ki az ábra jobb oldalán:

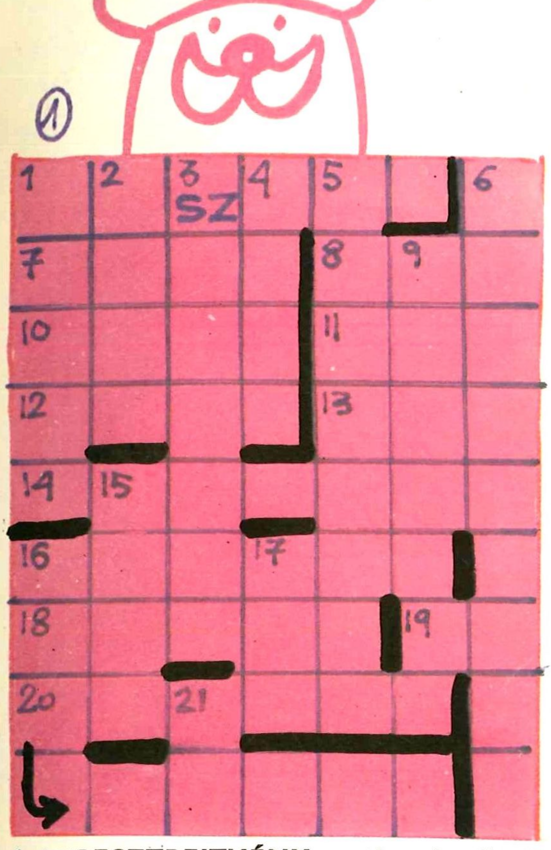
(2; 2)	(2; 4)	(11; 8)	(7; 4)	(12; 8)
(2; 8)	(5; 4)	(7; 8)	(11; 4)	(12; 2)
(6; 8)		(7; 2)		(16; 2)
		(11; 2)		

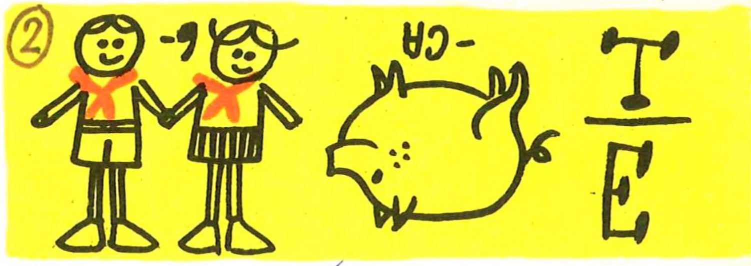
A megfejtendő ábra: minden őrsnek van ilyen.

(—5; 0)	(—5; 7)
(—5; 9)	(—1; 7)
(—2; 8)	
(—1; 7)	
(—2; 6)	
(—5; 5)	

DECEMBERI FEJTÖRŐ

③ nagy - nyugodt - világos - finom - okos - harcias - csendes - nevető - új - széles - keserű - szelíd - sovány - fiatal - tömzsi - száraz - utolsó

1. KERESZTREJTVÉNY egy jó tanácsról: vízszintes: 1. A jó tanács első része (folyt. a függ. 5. és 16.) 7. Kis rágcsáló 8. Nem holt (ék. hiba) 10. Fiúnév 11. Levél eleje 12. Megtörtént dolog 13. Kiejtett mássalhangzó névelővel 14. Letisztogat 16. Robbanóanyag névelővel (ék. hiba) 18. Szarvas is, fa is 19. EÁ 20. Ósdi

Függőleges: 1. Mell 2. Tűzzel kapcsolatos 3. Divatos ruhadísz (2 szó) 4. Akta 5. A jó tanács második része 6. Dundi kislány (2 szó) 9. Lehullik 15. Földbe helyez 16. A jó tanács harmadik része 17. ...om, olcsó ár

Beküldendő a keresztrejtvényből a jó tanács.

2. KÉPREJTVÉNY: 1974 november 23—28 között tartották Szegeden.

3. A felsorolt szavak ellentéteit írjátok le sorba egymásután. A kezdőbetűket összeolvasva megkapjátok annak a könyvnek a címét, ami nektek szól, és karácsony előtt megvehetitek a könyvesboltokban.

4. Olvassátok össze a betűket helyes sorrendben.

Megfejtési határidő: december 20.

A megfejtéseket levelezőlapon küldjétek a Kisdobos szerkesztősége 1502. Budapest, Postafiók 100. címére. Ne felejtsétek felragasztani a levelezőlapra a fenti sarokban levő 12-es számot. Amelyik levélről ez hiányzik, nem kerül a jutalmazhatók közé. Ügyeljetek arra, hogy pontos címeteket — az irányítószámmal együtt — írjátok rá, valamint azt is, hányadik osztályba jártok.

FIGYELEM! Akinek az íróportrékból hat különböző öszszegyűlt, ne felejtse el szerkesztőségünk címére feladni, mert mint korábban írtuk, könyvjutalmat kap érte. A képeket természetesen visszaküldjük! Az újabb megfejtésekért a képeket továbbra is gyűjtsétek!

A novemberi rejtvények helyes megfejtése: 1. Nógrádi Sándor 2. Aurora 3. Madáretető 4. Leninváros.

Paprika és Coffi kivágós játék elkészítése

Paprika és kistestvére éveken keresztül képtörténetekben szórakoztatott benneteket. Játszótársként belépett a történetekbe Coffi, a szőkehajú kislány, akivel most Paprika levelezik a lapban. Aki szeptember óta elkészítette a mellékletekben adott figurákat (Cimea Vikit, Murzilkát, Rolli és Flitzit), külföldi testvérlapjaink állandó figuráit, tegye a sorozat mellé saját babáinkat is.

A rajzokat vágjátok ki a fekete vonalak mentén. A végtagokat és a fejet ragasszátok össze. De hogy mozgathatók legyenek, a megjelölt helyen dugjátok be a törzs lapjai közé, és iratkapoccsal erősítsétek a törzshöz. Hogy állni is tudjanak, ragasszatok kemény papírt a talpuk alá.

Kiskarácsony, nagykarácsony,
Kisült-e már a kalácsom?
Ha kisült már, adják ide,
Mer én azér gyüttem ide!
Ha nem sült ki, én nem várom,
Mert igen fázik a lábom.

NÉPKÖLTÉS

Ára: 4,— Ft